

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5880/2025
11.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Калић, адвокат у ..., против тужених ББ из ..., Привредног друштва за обезбеђивање права и дистрибуцију аудио-визуелних производа „Mondo INC“ доо Београд и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Глогоњац, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 540/24 од 27.11.2024. године, у седници одржаној дана 11.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 540/24 од 27.11.2024. године у ставу првом и трећем изреке, као неоснована.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 540/24 од 27.11.2024. године у ставу другом изреке, као недозвољена.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 500/23 од 15.05.2024. године, у ставу један изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 17.10.2023. године. У ставу два одбачена је као неблагоприятна тужба тужиоца да се утврди да су тужени повредили право тужиоца на достојанство личности, право на аутентичност и претпоставку невиности и то објављивањем текста о тужиоцу у различитим средствима јавног информисања, наведеним у ставу два изреке, садржине „У Србији цвета нови, легалан, али нечастан „бизнис“, на коме је зарада више него лака, а до сада је на име тих послова из буџета исплаћено више од 9.000.000,00 динара! За све то је потребан адвокат и писање... Мета мора да буде рањиви орган јавне власти, попут школе или месне заједнице у мањем и сиромашнијем месту, које треба затрпати захтевима, тако да не могу да одговоре“, „Појединци преко адвоката затрпавају јавне органе захтевима за информације од јавног значаја који немају везе са њиховим

пословима, да би преко жалбе поверенику и преко Управног суда извукли финансијску корист“, текст под насловом „Непоштени послови“, садржине: „Рекордер је Београђанин који преко адвоката наплаћује 1.749.000,00 динара адвокатских трошкова, а двоје из Власотинца 2.219.250“, „Врло јасно се да закључити да им циљ није прибављање информација, већ да користећи законита средства – захтев за приступ информацијама и жалбу поверенику – из нечасних и непоштених мотива издејствују наплату трошкова поступка по жалби пред повереником, односно по тужби пред Управним судом“, текст са поднасловом „Шема рада нечасних тражилаца и жалилаца“, „Захтеве подносе на идентичном обрасцу, са идентичним формулацијама и шаљу бројним органима по Србији, на удару су им органи јавне власти у најтежој материјалној ситуацији који имају најмање људских и материјалних капацитета, жалбе шаљу на истоврсним обрасцима и са идентичним формулацијама и то због тзв. ћутања органа јавне власти или против одлука органа јавне власти, многи изјавили жалбе због ћутања органа јавне власти, иако су им благовремено доставили тражене информације, шаљу и неосноване жалбе, избегавају пријем писмена органа власти, затрпавају органе јавне власти и повереника огромним бројем захтева и жалби, подносе бесмислене захтеве поверенику који оптерећују рад...“, „да је наложено првостепеним органима да на име трошкова заступања по жалби исплате 2.280.750,00 динара од чега само ГГ преко пуномоћника АА из ... 1.749.000,00“. У ставу три одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени да му солидарно накнаде нематеријалну штету због претрпљених душевних болова, услед повреде достојанства личности (части и угледа) наводима објављеним у дневном листу „Куир“ у износу од 200.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.06.2023. године до коначне исплате, износ од 200.000,00 динара по истом основу наводима објављеним на интернет порталу „Kurir RS“, са законском затезном каматом од 12.06.2023. године, износ од 150.000,00 динара због повреде права на приватност и идентичан износ због повреде права на приватност, наводима објављеним у дневном листу „Куир“, односно на интернет порталу ових новина. У ставу четири одбијен је тужбени захтев тужиоца да се наложи туженом ББ да о свом трошку у оквиру штампаног издања дневног листа „Куир“ и у самосталном електронском издању интернет портала објави правноснажну пресуду. У ставу пет одбачена је тужба тужиоца да се наложи туженом ББ да уништи и уклони текст из свих средстава јавног информисања где је објављен са насловом: „Нечасним бизнисом исисали 9.000.000,00 из буџета! Све је легално. Београђанин узима скоро 1.8 милиона, 2 из Власотинца, чак ОВОЛИКО!“, као неблаговремена. У ставу шест обавезан је тужилац да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.510,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 540/24 од 27.11.2024. године, у ставу један, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Вишег суда у Београду у ставу два, три, четири, пет и шест изреке. У ставу два одбачена је жалба тужиоца, изјављена против става један изреке првостепене пресуде Вишег суда у Београду, као недозвољена. У ставу три одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени су поднели одговор на ревизију тужиоца, у коме су оспорили изнете ревизијске наводе и предложили да Врховни суд одбије ревизију.

Парничне странке су тражиле трошкове ревизијског поступка.

Испитујући побијану пресуду другостепеног суда у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, на интернет порталу Kurir.rs је дана 12.06.2023. године објављен текст под насловом „Нечасним бизнисом исисали 9.000.000,00 из буџета! Све је легално. Београђанин узима скоро 1,8 милиона, 2 из Власотинца, ОВОЛИКО!“ У тексту је, између осталог, наведено: „„У Србији цвета нови, легалан, али нечастан „бизнис“, на коме је зарада више него лака, а до сада је на име тих послова из буџета исплаћено више од 9.000.000,00 динара! За све то је потребан адвокат и писање... Мета мора да буде рањиви орган јавне власти, попут школе или месне заједнице у мањем и сиромашнијем месту, које треба затрпати захтевима, тако да не могу да одговоре“, „Појединци преко адвоката затрпавају јавне органе захтевима за информације од јавног значаја који немају везе са њиховим пословима, да би преко жалбе поверенику и преко Управног суда извукли финансијску корист“, текст под насловом „Непоштени послови“, садржине: „Рекордер је Београђанин који преко адвоката наплаћује 1.749.000,00 динара адвокатских трошкова, а двоје из Власотинца 2.219.250“, „Врло јасно се да закључити да им циљ није прибављање информација, већ да користећи законита средства – захтев за приступ информацијама и жалбу поверенику – из нечасних и непоштених мотива издејствују наплату трошкова поступка по жалби пред повереником, односно по тужби пред Управним судом“, текст са поднасловом „Шема рада нечасних тражилаца и жалилаца“, „Захтеве подносе на идентичном обрасцу, са идентичним формулацијама и шаљу бројним органима по Србији, на удару су им органи јавне власти у најтежој материјалној ситуацији који имају најмање људских и материјалних капацитета...“. У тексту је пренета и изјава Милана Мариновића, Повереника за информације од јавног значаја, да је „ГГ преко адвоката АА из ..., овде тужиоца, исплаћено 1.749.000,00 динара (поднео 413 жалби од 01. марта 2022. године до 30. маја 2023. године од чега 355 од почетка године)“. Текст исте садржине објављен је дана 13.06.2023. године у штампаном издању дневних новина „Куир“ под насловом „Лака зарада“ – „нечасним бизнисом исисали 9.000.000,00 из буџета на бесмислене захтеве“ и са поднасловом: „Појединци преко адвоката затрпавају јавне органе захтевима за информације од јавног значаја које немају никакве везе са њиховим пословима, да би преко жалбе поверенику и преко Управног суда извукли финансијску корист“. Као аутор оба текста наведена је овде тужена ВВ из Издавач дневних новина у време објављивања спорног текста било је привредно друштво „Adria Media Group“ доо Београд, а одговорни уредник ББ. Одговорни уредник интернет портал „Kurir.rs“ је ББ, а издавач тужени „Mondo INC“, доо Београд. Овом привредном друштву је припојено привредно друштво „Adria Media Group“ доо Београд, које је престало припајањем. Тужена ВВ је пре објављивања текстова контактирала тужиоца ради провере информација, али је он одбио да да изјаву. Тужилац није тражио објаву демантија. Текст је заснован на изјави Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Милана Мариновића и документацији коју је Повереник приложио, у виду решења којима је наложено одговарајућим установама да жалиоцу накнаде трошкове поступка на име састава жалбе, као и који износ је исплаћен из буџета РС на име трошкова заступања по жалби упућеним Поверенику. На основу сагласних исказа тужиоца и Повереника утврђено је да је тужилац у својству адвоката током 2023. године изјавио укупно 1296 жалби

Поверенику против 1019 различитих органа власти, заступајући само једно лице, чему је претходио исти број захтева органима управе.

Тужилац је тражио да се утврди да су тужени објављивањем предметних текстова повредили право тужиоца на достојанство личности, право на аутентичност и претпоставку невиности, да му због повреде достојанства личности и права на приватност накнаде нематеријалну штету због претрпљених душевних болова и да се наложи одговорном уреднику, туженом ББ, да о свом трошку објави правноснажну пресуду у којој је утврђена повреда права тужиоца, те да му се наложи да уништи и уклони предметни текст са интернет портала медија „Kurir RS“.

Нижестепени судови су тужбу тужиоца за утврђење повреде права на достојанство личности, права на аутентичност и претпоставку невиности одбацили као неблагоприятну, применом одредби члана 101, 106. и 86. став 1. Закона о јавном информисању и медијима („Сл. гласник РС“, бр.83/14, 58/15 и 12/16), важећег у време објављивања текстова. Нижестепени судови су сходном применом одредбе члана 86. став 1. Закона, на чију сходну примену упућује одредба члана 106. Закона, нашли да је протекао рок за подношење тужбе предвиђене одредбом члана 101. Закона о јавном информисању и медијима којом се може тражити утврђивање да је објављивањем информације повређено неко од права предвиђених одредбом члана 101. Закона, као и уклањање објављене информације.

Полазећи од утврђене чињенице да су спорни текстови објављени дана 12.06.2023. године и 13.06.2023. године, а тужба поднета 01.09.2023. године, нижестепени судови су утврдили да је протекао рок од 30 дана од дана објављивања текстова, те да је тужба тужиоца поднета по основу одредбе члана 101. Закона о јавном информисању и медијима неблагоприятна. Сагласно наведеном, неблагоприятан је и захтев тужиоца за уклањање објављеног текста са интернет портала медија „Kurir.rs“, па је тужба и у погледу тог захтева одбачена као неблагоприятна. У погледу тужбеног захтева тужиоца за накнаду штете, нижестепени судови су стали на становиште да информације објављене у спорним текстовима нису лезионо подобне да нанесу нематеријалну штету тужиоцу у виду повреде части и угледа јер имају упориште у догађајима који су описани у тексту и у контексту теме о којој јавност има оправдан интерес да зна у демократском друштву. Ауторка у спорним текстовима износи свој вредносни суд, за који је постојао чињенични основ, а тема која је обрађена у текстовима је тема коју јавност има интерес да зна и тај интерес претеже у односу на лична права тужиоца. Из наведених разлога нижестепени судови одбили су тужбени захтев тужиоца за накнаду штете, коју је евентуално претрпео због објављивања информација у спорним текстовима, а у складу са тим одбијен је и тужбени захтев да се наложи одговорном уреднику, туженом ББ, да објави правноснажну пресуду у штампаном и електронском издању дневног листа, односно медија Куир.

Врховни суд налази да су одлуке нижестепених судова засноване на правилној примени материјалног права на потпуно и правилно утврђено чињенично стање.

Једна од тужби која се може поднети ако се објављивањем информације у средствима јавног информисања повређује претпоставка невиности, забрана говора мржње, права и интереси малолетника, забрана јавног излагања порнографског садржаја, право на достојанство личности, право на аутентичност, односно право на приватност, јесте тужба са захтевом да се утврди да је објављивањем информације, односно записа повређено право, односно интерес (тачка 1), пропуштање објављивања, као и забрана поновног објављивања информација, односно записа (тачка 2) и предаја записа, уклањање или уништење објављеног записа (тачка 3). Садржина тужбеног захтева прописана је одредбом члана 101. Закона о јавном информисању и медијима. Одредба члана 106. предвиђа да се на тужбу из члана 101. овог закона сходно

примењују одредбе члана 86, 91, 92, 93. став 2. и члана 94. овог закона. Одредба члана 86. став 1. Закона, на чију сходну примену одредба члана 106. упућује, предвиђа да се захтев за објављивање одговора (одговор лица на које се информација односи, на ту информацију) подноси одговорном уреднику у року од 30 дана од дана објављивања информације у дневној новини или дневној радио или телевизијској емисији, односно 60 дана од дана објављивања информације у периодичној новини или повременој радио или телевизијској емисији. У конкретном случају тужилац није тражио објављивање одговора на информације садржане у спорним текстовима, тако да се рок од 30 дана рачуна од дана објављивања текста у штампаном издању новина, односно на интернет порталу. Имајући у виду да Закон изричито упућује на сходну примену рока прописаног одредбом члана 86. став 1. за подношење тужбе предвиђене одредбом члана 101. Закона, правилан је закључак нижестепених судова да је тужба са захтевом за утврђење повреде права неблагоприятна у смислу цитираних законских одредби. Без утицаја су ревизијски наводи тужиоца да је рок за подношење тужбе за накнаду штете шест месеци од дана објављивања информација јер се у конкретном случају не ради о тужби за накнаду штете већ о тужби за утврђење повреде права, која је изричито предвиђена одредбом члана 101. Закона о јавном информисању и медијима, за чије се подношење сходно примењује рок прописан одредбом члана 86. истог Закона. Стога је неоснован и нетачан ревизијски навод тужиоца да рокови за утврђење повреде права уопште нису прописани.

Приликом одлучивања о захтеву тужиоца за накнаду штете настале услед објављивања спорних текстова, поднетом по основу одредбе члана 112. Закона о јавном информисању и медијима и по општим условим за накнаду штете, нижестепени судови су утврђивали да ли је објављеним информацијама у спорним текстовима повређено право тужиоца на част и углед, односно достојанство личности, као и његово право на приватност. Лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету, у складу са одредбом члана 112. став 1. Закона о јавном информисању и медијима, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других средстава правне заштите које том лицу стоје на располагању у складу са одредбама овог закона. За постојање одговорности одговорног уредника и издавача за објављивање информације, којом се лицу на које се информација односи наноси штета, потребно је најпре да је реч о објављивању информације чије је објављивање у складу са овим законом забрањено. Тужилац тужбу у делу накнаде за штету заснива на повреди части и угледа и повреди права на приватност. У складу са одредбом члана 79. став 1. Закона о јавном информисању и медијима, достојанство личности (част, углед, односно пијетет) лица на које се односи информација правно је заштићена. Према ставу 2. исте одредбе, објављивање информације којом се врши повреда части, угледа и пијетета, односно лице приказује у лажном светлу приписивањем особина или својстава које оно нема, односно одрицањем особина или својстава које има, није допуштено ако интерес за објављивање информације не претеже над интересом заштите достојанства и права на аутентичност, а нарочито ако се тиме не доприноси јавној расправи о појави, догађају или личности на коју се информација односи. У складу са одредбом члана 116. став 1. тачка 4. Закона, новинар, одговорни уредник и издавач не одговарају за штету ако је информација садржана у документу органа јавне власти на коју се примењује закон којим се уређује слободан приступ информацијама од јавног значаја, а јавност има оправдани интерес да за њу зна. У конкретном случају, ауторка текстова ВВ, овде тужена, чињеничне наводе из својих текстова засновала је на изјавама Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности и документима које јој је

Повереник ставио на увид. Тужилац те чињеничне наводе, о броју поднетих жалби Поверенику и новчаном износу који је по основу накнаде трошкова за подношење тих жалби исплаћен из буџета, није оспорио у току поступка, а не оспорава их ни у ревизији. Тужилац је оспоравао и оспорава делове текстова који се подводе под вредносни суд саме ауторке, да је у питању „нечасни бизнис“, да број захтева указује на то да тужилац „затрпава“ јавне органе захтевима за информације од јавног значаја и да су му на мети „рањиви“ органи јавне власти. Јавни интерес у области јавног информисања је, између осталог, према одредби члана 15. став 1. тачка 1. Закона, истинито, непристрасно, правовремено и потпуно информисање свих грађана Републике Србије. Стога, предметни текст заснован је на чињеницама чију истинитост тужилац не спори и које су као такве садржане у документима органа јавне власти на које се примењује закон којим се уређује слободан приступ информацијама од јавног значаја, а ауторка текстова у погледу тих чињеница износи свој негативан вредносни суд. Такав вредносни суд у смислу цитираних законских одредби не повлачи одговорност новинара, одговорног уредника и издавача, за штету коју је тужилац претрпео објављивањем тих информација. Врховни суд дели становиште нижестепених судова да јавност има оправдани интерес да буде обавештена о посматраној проблематици. Наведено нарочито имајући у виду да је, према утврђеном чињеничном стању, једно лице преко именованог адвоката, тужиоца, изјавило чак 1296 жалби Поверенику против 1019 различитих органа власти, чему је претходио исти број захтева органима управе. Када се има у виду да је тужилац по основу накнаде трошкова из управног поступка наплатио за ове радње из буџета Републике Србије износ од преко 1.700.000,00 динара, што је наведено у документацији Повереника на којој су текстови засновани, извесно је да је реч о теми која завређује интересовање јавности и да тај интерес претеже над интересом заштите достојанства тужиоца.

Законско регулисање права на приступ информацијама од јавног значаја којима располажу органи јавне власти установљено је ради остварења заштите интереса јавности да зна и остварења слободног демократског поретка и отвореног друштва, у складу са Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја. То право не сме бити злоупотребљено у сврхе ради које није установљено. Стога је по налажењу Врховног суда правилан закључак нижестепених судова да јавност има интерес да се упозна са информацијама којима Повереник располаже, ради подизања свести грађана о томе на који начин и из којих разлога се може остваривати право на приступ информацијама од јавног значаја којима располажу органи јавне власти, те спречавања евентуалних злоупотреба. Услед наведеног је неоснован ревизијски навод тужиоца да је објављивањем наведених информација повређен јавни интерес. Без утицаја су ревизијски наводи тужиоца да тужени приликом објављивања информација нису поступали са дужном новинарском пажњом и да нису проверили истинитост информација које су објавили. Како је у току поступка утврђено да су чињенице, на којима су текстови засновани, садржане у документима Повереника за приступ информацијама од јавног значаја и да те чињенице (о броју поднетих захтева, временском периоду у коме су захтеви поднети и оствареном износу накнаде трошкова из управних поступака) нису ни биле спорне, ревидент се без успеха позива на њихову неистинитост и на поступање новинара противно Кодексу новинара Србије и стандарду дужне новинарске пажње.

Из истих разлога не може се сматрати да је информацијама објављеним у спорним текстовима повређено право тужиоца на приватност, како то правилно закључују нижестепени судови. У складу са одредбом члана 80. став 1. Закона о јавном информисању и медијима, информације из приватног живота, односно лични запис,

запис лика и запис гласа не може се објавити без пристанка лица чијег се приватног живота информација тиче, односно лица чије речи, лик, односно глас садржи, ако се при објављивању може закључити које је то лице. У конкретном случају, не могу се сматрати информацијама из приватног живота чињенице наведене у тексту у погледу броја поднетих захтева органима јавне власти и жалби Поверенику, као ни новчани износ исплаћен из буџета Републике Србије по основу накнаде трошкова за подношење предметних жалби. То су чињенице које су као такве документоване у раду Повереника за приступ информацијама од јавног значаја, а не информације из приватног живота тужиоца. Информацијом која у смислу цитиране законске одредбе угрожава приватност тужиоца може се сматрати једино део текста у коме се наводи име и презиме тужиоца, као пуномоћника подносиоца наведених захтева и жалби и лица коме је наведени новчани износ исплаћен. Међутим, правилно су нижестепени судови закључили да у конкретном случају интерес јавности да се упозна са том информацијом претеже у односу на интерес тужиоца да се спречи њено објављивање, на начин како то предвиђа одредба члана 82. став 1. Закона о јавном информисању и медијима. Сматра се да интерес јавности претеже у односу на интерес да се спречи објављивање информација из приватног живота, нарочито ако се, између осталог, информација односи на догађај од интереса за јавност, посебно ако се односи на носиоца јавне или политичке функције, а објављивање информација је у интересу, између осталог, заштите права и слобода других. Тужилац, који је по професији адвокат, није носилац јавне или политичке функције, али се бави професионалним пружањем правне помоћи физичким и правним лицима, које подлеже Кодексу професионалне етике адвоката. У том смислу поступање адвоката има одређени друштвени значај и повлачи његову грађанску и моралну одговорност као лица које је, у ширем смислу, у служби грађана. Право на приступ информацијама од јавног значаја треба да буде доступно свима под једнаким условима и треба да се користи рационално и сврсисходно. Не улазећи у оправданост подношења захтева, објављеним текстовима врши се својеврстан апел да се ово право не злоупотребљава и не користи у лукративне сврхе. Стога је, насупрот ревизијским наводима тужиоца, правилан закључак нижестепених судова да тај интерес јавности претеже у односу на интерес тужиоца да се спречи објављивање информација из његовог приватног живота.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе тужиоца, али је нашао да су неосновани и без утицаја на правилност побијане другостепене пресуде.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у односу на став два другостепене пресуде, којим је одбачена жалба тужиоца, изјављена против решења првостепеног суда којим је дозвољено објективно преиначење тужбе, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца у том делу недозвољена.

Ревизија је у складу са одредбом члана 420. став 1. ЗПП дозвољена против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Такође, ревизија је у складу са ставом 3 исте одредбе увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се изјављена жалба одбацује, односно којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању жалбе изјављене против првостепене пресуде, у делу којим је одлучено о главној ствари.

Како није у питању решење којим се поступак правноснажно окончава, нити решење првостепеног суда о одбацивању жалбе изјављене против одлуке о главној ствари, следи да је ревизија тужиоца недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413., у вези одредбе члана 420. став 6. ЗПП.

Како тужилац није успео у поступку по ревизији, Врховни суд је одбио његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Имајући у виду да одговор на ревизију, који су поднели тужени, не представља нужан трошак за вођење парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. у вези одредбе члана 411. став 1. ЗПП, Врховни суд одбио је и захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Татјана Миљун, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић